

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 625/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., zastúpenej A., s. r. o., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 41 Cob 224/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2013 osobne do podateľne doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 41 Cob 224/2012.

Zo sťažnosti a z pripojeného dovolania vyplýva, že sťažovateľka vykonáva podnikateľskú činnosť najmä v oblasti cestnej dopravy. V rámci tejto podnikateľskej činnosti bola v obchodnom záväzkovom vzťahu so spoločnosťou G. (ďalej len

„žalobkyňa“). Všetky obchodné záväzkové vzťahy so žalobkyňou boli ukončené k aprílu 2008. Napriek tomu v období od júna 2008 do augusta 2008 žalobkyňa vykonala opakovane mylné platby na bankový účet sťažovateľky v celkovej výške 17 010 €. Na strane žalobkyne tak došlo k plneniu bez právneho dôvodu, a tým ku vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Návrhom na začatie konania z 26. novembra 2010 žalobkyňa uplatnila voči sťažovateľke nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 60 Cb 109/2011-216 z 2. októbra 2012 bola sťažovateľke ako žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi 17 010 € istiny s úrokmi z omeškania. Proti rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala najmä to, že okresný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to čo sa týka ustálenia, či právny vzťah medzi účastníkmi konania má občianskoprávnu alebo obchodnoprávnu povahu, pričom odôvodnenie rozsudku je rozporné a neurčité, a preto nepreskúmateľné. Rozsudkom krajského súdu č. k. 41 Cob 224/2012-272 z 27. júna 2013 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Sťažovateľka následne podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, prípustnosť ktorého sa opiera o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku s tým, že odňatie možnosti konať pred súdom je dôsledkom nejasného a nepresvedčivého odôvodnenia rozsudku krajského súdu. V dovolaní súčasne namietala aj nesprávne právne posúdenie veci.

Podľa názoru sťažovateľky právny vzťah medzi účastníkmi konania bol všeobecnými súdmi nesprávne považovaný za obchodnoprávny, hoci správne išlo o občianskoprávny vzťah, čo vyplýva zo skutočnosti, že obchodnoprávne vzťahy medzi oboma podnikateľskými subjektmi sa ukončili ešte k mesiacu apríl 2008 a k plneniam bez právneho dôvodu došlo až po tomto termíne. Preto aj na premlčanie práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi dovoľavala, sa nemohla vzťahovať úprava premlčania podľa Obchodného zákonníka, ale občianskoprávna premlčacia doba. Všeobecné súdy túto otázku nesprávne posúdili a námietku premlčania uplatnenú sťažovateľkou neakceptovali.

Vzhľadom na to, že v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sa nejednotne posudzuje otázka, či nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zakladá procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, alebo má za následok procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, sťažovateľka popri sťažnosti ústavnému súdu podala 30. septembra 2013 aj dovolanie. V tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd vyčkal s rozhodnutím o prijateľnosti ústavnej sťažnosti do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 41 Cob 224/2012 s tým, aby bol rozsudok z 27. júna 2013 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Napokon požaduje aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Sťažovateľka sama uvádza (a listinným dôkazom preukazuje), že proti rozsudku krajského súdu č. k. 41 Cob 224/2012-272 z 27. júna 2013 podala dovolanie, prípustnosť ktorého opiera o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Odňatie možnosti konať pred súdom vidí sťažovateľka ako účastníčka konania v nedostatočnom odôvodnení rozsudkov všeobecných súdov.

Za daného stavu právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky má najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Pokiaľ by sťažovateľka nebola v dovolacom konaní úspešná, bude mať možnosť obrátiť sa na ústavný súd postupom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to tak vo vzťahu voči dovolaciemu rozhodnutiu najvyššiemu súdu, ako aj voči rozsudku krajského súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013